

Quan, només fa uns anys, el poeta transcrivia els versos a la màquina d'escriure, no pensava *en paper*? No pensaven *en pedra* els nostres avantpassats cavernícoles? I no determinava això el resultat final de l'obra? Durant el seu procés creatiu, l'escriptor cel·lulós, no ideava ja (i continua fent-ho) el resultat tipogràfic, el text sagnat, les llargàries d'un vers, és a dir, tot l'aspecte visual dels seus poemes? No completava així un significat latent que defineix el contingut de l'obra? Em sembla que sí. Durant el procés creatiu, el poeta intenta anticipar-se a totes les percepcions que el lector obtindrà durant la lectura i l'ús del paper, d'una manera o una altra, és determinant. Per què això, per segons qui, no és assumible aplicat als nous suports virtuals?

[La digitalitzada, la digital i la 2.0](#)